

Кики Димула

СЕДМОДУШЈЕ

НЕ ПРОЛАЗИ

Једно *Сшој!* мукло,
чух да ме ослови.
Без проблема. Као и обично,
услед некретања, дугог, била сам мирна.

Ипак, осећајући цело своје биће
као у средишту здробљеног и
поново чувши то *Сшој!*, очекујем да отвори ватру
или ме нечим другим заплаши.

Ништа, апсолутна тишина,
неузнемирена.
Слугила сам да трик постоји
док са цигаретом која је згаснула
необјашњиво прилази
и знам да ме хапси.

ПРИПРЕМИЛА САМ ТЕ

Мојој ћерки

Рекла си ми *суџра ћу ње њиџаџи када хоћеш да се видимо,*
да ли у њодне или њо њодне;
Како њи хоћеш, одговорила сам ти

јер мени је доста једно *било када*,
и ако га доживим, биће зато
да сачувам сагорело време –
сада је тешко пронаћи снагу да се покренем –
трошим га

јер чекајући те, од проклетства
отимам сате док још имам снаге
да устанем одмах, чим чујем
из даљине твој долазак,
у том часу да не заборавим да се радујем.

СЕДМОДУШЈЕ

Аман, душо. Замараш ме
налетима покушаја самоуништења.

Поново си се заиграла
када си чула да се говори
радије како не постојиш.
Колико ти још шанси за смрт треба?

Сад поново призиваш муке,
како да живиш када ти недостаје тело.

Срело се оно са тобом.
Тело је и носталгија.

ПРОБЛЕМ

Желела бих
некако другачије да воле се ствари

згуране
у једну малу собу где постоје
купатило и кухиња заједно и спаваћа соба
унутар дневне собе
или употреба једне за умивање друге

подела која не постоји
ни простор – нити педаљ
за одвајање.

Желела бих,
али где спавати или претварати се?
Где је могућ загрљај с љубављу?

АСИМЕТРИЈА

Бројим
небројена саучешћа која сам примила.

Чини се да живимо дуго
и успемо толико да жалимо
толико да више
не постоји реч вредна
радовања;

коначно проналазимо од мноштва
реч за радост, спону мајужну
између Очаја и Наде,
заједно су – разумљиво јер
њих двоје стоје заједно
или су у средишту између бескраја

иако се каже да очајање умире
док нада живи и после смрти.
Дај Боже.

Песме из збирке *ANO TELIA (Гошово је)*, Атина, 2017.

ВАСИЛИКИ КИКИ ДИМУЛА (Κική Δημουλά, 6. јуни 1931 – фебруар 2020), била је веома цењена грчка песникиња, не само у својој земљи већ и у Европи. Она је прва песникиња коју је објавио француски издавач *Галимар*. Била је удата за такође познатог песника Атоса Димуласа (1921–1985). Обоје су били у немилости током владавине војне хунте у Грчкој, када је изгубила и посао службеника у банци. Кики Димула је два пута добила највеће грчко књижевно признање, као и Европску награду за књижевност 2009. године. Објавила је двадесетак збирки

песама у периоду од 1952. до 2017. године. Главне теме њене поезије су радост и туга свакодневице, а значајно место у њеном делу заузимају и својеврсни дијалози са супругом након његове смрти. Имала је са њим двоје деце и до дубоке старости радо је јавно читала своју поезију са обавезном цигаретом у руци.

Са срчкої превела и белешку о ауторки сачинила
АЛЕКСАНДРА ЂУРИЧИЋ